

[POLNIK *sb m*

o *prawdopodobnie jasne (tak w pole)*.

pl N polnicy. ◇ A polniki.

Sł stp w innym znaczeniu, Cn brak, Linde XVI w.

1. *Myśliwy*: Seni uerba dare difficile est. Stárego trudno ochytrzyć. Polnicy zwykli mowić/ iż ftarego lińa trudno włowić. *TerentMatKęł Q7v*; A dla málých ptałzkow zwabienia/ mnodzy polnice [*lege*: polnicy] miewáią łowę przy sięci [!]/ ku ktorej dźiwowaniu ptałzkowie się rádźi złataią *Cresc 1571 628*.

2. *Członek sekty chrześcijańskiej z IV w.*; nazwami *campates, campites, campitae, campenses* określano m. in. *arian i donatystów w związku z ich wędrówkami po wsiach (po polach i górach) w celu zdobywania wyznawców*:

W połączeniu szeregowym: Iełlibyś gdzie łyłzał o Chrześcíanach/ kthorych nie od Páná Iezufa Chryłtuła/ ále od kogo innego zową; iáko Márcyonity/ Wálentyniany/ Gorniki/ albo Polniki [*Montenses, sive Campates*]: wiedz iż ci nie łą Kościołem P. Chryłtułowym *HerburtArt 16 (Linde)*.

Synonimy: 1. *łowca, łowcz, łowczy, łowiący, łowiec, myśliwiec, myśliwy.*

SBu